

SEMA ASLAN • Geniş Arazide Bir Ben

SEMA ASLAN 1978 Berlin doğumlu. Sosyoloji ve iletişim okudu, gazetecilik yaptı. *Benim Kitaplarım / 35 İsim 35 Kütüphane* (2009) isimli söyleşi kitabı Doğan Kitap'tan; *Kozalak* (2012), *Dünyanın Kasım'a Görünüşü* (2021) ve *Geniş Arazide Bir Ben* (2024) isimli romanları İletişim Yayınları'ndan çıktı. 2017'de yayımlanan *Şehrin Göbeğini Bulamıyorum!* (İletişim) adlı çocuk kitabı, uluslararası çocuk kütüphanesi Internationale Jugendbibliothek'in süreli yayını olan *White Ravens* kataloğuna seçildi. *Topurdaki Dünya* (2019, İletişim), *Galiba Hışırdayorum!* (2020, İletişim) ve *Küçükük* (2024, Redhouse Kidz) yayımlanan diğer çocuk kitaplarıdır.

İletişim Yayınları 3496 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 629

ISBN-13: 978-975-05-3769-1

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Seda Mit

KAPAK RESMİ Leyla Keskin

UYGULAMA Hüsnu Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEMA ASLAN

Geniş Arazide Bir Ben

“Nasıl bataktan kurtulabilirim, bir bilen var mı?”

– FATOŞ, 1986

Bangır bangır ağlamaya hazırlıyordum kendimi. İyi olacaktı. Olacaktı da, parmaklarımın ucundaki tütün kokusu dikkatimi dağıttı. Neredeyse iki saat önce içmiş, ellerimi de yıka-
mıştım üstelik. Bangır bangır ağlama fikrine yine de sadık kaldım. Hiç hoşuma gitmediği halde, görebildiğim dünyanın üstüne hayalimde bir perde örterek yalnızlığımın içime işlemesine izin verdim. Birazdan ağlayacaktım. Hüzün içinde bekliyordum. İlk gözyaşı mı akacak, yoksa hıçkırıklar mı kopacak gırtlığımdan bilmeden, her ne olursa olsun karşılamaya çoktan hazır, yavaşça etrafıma bakınırken iri yapraklı salon bitkisine asılmış uzun bir saç teli gördüm. Benim saçım değil. Salon bitkisi, güz için süslenmeye başlamış olmalı. Kalktım, yaprağa asılı teli alıp mutfak çöpüne attım. Hüznüm, hiç istemesem de dağıldı. O saç teline niye aldırış ettiğimi bilmiyorum. Şimdi, iki damla bile olsa gözyaşı dökmeyeceğime eminim. Arzum geçmediyse de ağlamanın sırası gelmemiş – henüz. Bugün de bangır bangır ağlayamayacak-sın, dedim kendime, kabul et. Hazır ayaktayken, içimde bu defa metanet, pencereleri açtım. Ağlamayacağıma göre sesi-

min dışarıya taşmasından endişe etmeme gerek yok. Bir elim çerçeveye asılı, eğilip yokuş aşağı akan sokağı izledim, gözüm ta denize vardı. Sisle perdelenmiş donuk mavi, benden yeterince uzakta değil. Değil ki, bir vapurun düdüğünü işittim. Elinde el çantası olduğunu bildiğim muslukçu, bizimkini enlemesine kesen sokaktan geçiyordu, görmüyordum ama sesini duyuyordum: Mus-luk-çu! Sesleri taşıyan şehre sevgiyle baktım. Bir gün çağıracağım bu adamı, dedim, babama geldiğimde yine rastlarsam çağırayım. Öyle sanıyorum ki bugüne kadar hiç çağrılmadı; davet eden Mus-luk-çu! sesini hiç duymadım. Pencereden eğilip Mus-luk-çu! diyeceğim sakıngan. Gelirse, o el çantasının içinde ne taşıdığını da öğrenirim. Kaldırım boyu sıralanan ağaçlardan çınarın iki ince dalına karmaşık bir düğümle parlak bir şey asılı. Uzanırsam yetişecekmişim gibi görünüyor, uzansam düşeceğim oysa. Parlak şeyin dalda asılı kaldığını ilk kez gördüğüm o kış günü kargaları düşünmüştüm. Sahiden, kargalar niye uğraşmıyor bu işle? Belediyeyi aramak lazım, dedim. Apartmanın önünde yer tutan arabayı fark ettim sonra. Dönüp telefonumu aldım. Kuşbakışı, arabanın fotoğrafını çektim, ön ve arkadan kasıtlı olarak bıraktığı boşlukların açıkça görünüp görünmediğini kontrol ettim. Bunun için de belediyeyi aramalı herhalde. İki maruzatım var, demeli, iki ayrı mesele ama ikisi de gözümün önünde duruyor. Oysa bana ne? Buraya düzenli aralıklarla gelip gidiyor değilim. Ne zaman sonra ilk gelişim hatta. Bulabildiğim ilk fırsatta olabildiğince uzağa taşınmışım. Bazı geceler bende kalan bir sevgilim var ama evim herkesin evinden, herkesten uzakta. Çocukluğumun, ilk gençlik yıllarımdan geçtiği eve aylar sonra şimdi; babamın evdeki izlerine bakma fikrinden kendimi kurtaramayarak, ihtiyacım olan bilgi buraya ambarlanmış da beni bekliyor muş gibi merak içinde geldim. Gelir gelmez de ağlama arzusuyla doldum. İçimi ağlama arzusuyla dolduran şey, tüm

izlerin sergilenircesine aydınlıkta ama anlamsız oluşuydu. Soruşturulacak hiçbir şey yoktu. Ev ve izler ortadaydı. Gözlerim eve de izlere de bitkin bakıyordu. Bitkindim. Vücudum dik fakat ruhum aygın baygındı. Önüm sıra yürüyen görünüm gayret içinde duvarlara, mobilyaya tutunuyordu. Sınırlendim. Demek öyle, dedim eve meydan okuyan bir sesle. Ellerim belimde – yine, ama bu defa kendimi tüm apartmana, hiç değilse karşı dairenin hayaletlerine duyurmak istercesine yüksek: Demek öyle! Verebileceğim en ateşli tepkiyi verdikten ve evin yeterince havalandığına emin olduktan sonra pencereleri kapadım, etrafı denetleyip babama mesaj yazdım: Burda her şey yolunda. Eve geçiyorum... .. havaalanı için taksi arladım... .. varınca haber ederim.

Birkaç haftadır aklımda hep babam. Nedenini bilmiyorum, elimde olmadan, aklımda. Zihnim, babam ve hikâyeleriyle meşgul. Bazılarını içimdeki öfkeye karşın hâlâ çocuksu bulduğum, yüzüme sıcak dalgası gibi çarpan hikâyeleriyle. Neden aklımdasın baba?

Dizginsiz bir adam, babam. Ondaki dizginsizliği kolayca benimseyişimi; kusurlarına ve karanlığına hafifletici nedenler icat edişimi uzun yıllar düşünmedim hiç. Çocukluğumda gizemli biriydi gözümde. Az konuşur, insana upuzun bakışlarla bakardı. Sonraki yaşlarımdaysa başıboşluğunu, hikâyelerinin yaşamımıza ölçüsüzce dadanabilme gücünü, hiç değilse bazen, sevdiğimi hatırlıyorum. Ara sıra yoksunluğunun farkındaymış gibi görünürdü, içim biraz şefkat biraz da anlamını kavrayamadığım, yararını bilemediğim acıma hissiyle dolardı. Kamyonları çok sever babam. “Bahar gelsin, giderim,” diye sayıkladığı memleketin yolu geniş, epey geniş bir yeryüzü parçasının üstünden geçiyor. Yolları kamyonla alıyor. Koltuğunda hafif hafif yaylanırken hem yol alıyor hem